

På vintern står träden med nakna grenar och hårdknutna knoppar, kala och fattiga. När våren kommer och knopparna börja brista under solens varma strålar, smyckas de med nya gröna löv och blommorna bär ett löfte om framtida frukt. Rika och stolta står träden i sensommarvärmen, de mogna frukterna glänsande i det gyllene ljuset. Och nu, när de är som rikast, släpper de tag om sin rikedom, först om frukterna, sedan om sina gyllene löv. Hela härligheten faller till marken. På marken förvandlas trädets rikedom till näring för människor, djur och jorden. Ett träd är helt inbäddat i årstidsrytmerna, det är hängiven de kosmiska lagar och ger gång på gång osjälviskt bort sin rikedom och skänker på det viset liv till världen runt omkring sig.

Lika osjälviska och hängivna är vi människor bara som små barn. Det lilla barnet är helt öppet och förtroendefullt inför sin omgivning och skiljer inte på sig själv och världen. Det tar emot och skänker kärlek helt villkorslöst. Alla har vi varit i detta tillstånd av förbundenhet och tillit. Men med utvecklingen till vuxna, självständiga människor har vi blivit skilda från världen omkring oss och från vårt andliga ursprung. Allt eftersom vi blev rikare på kunskap, utvecklade förmågor och färdigheter och blev till fria individer stängdes dörrarna till Guds ljusa rike.

Kristus inkarnerade som människa för att visa oss vägen till en ny gemenskap med det gudomliga. Han uppmanar oss att släppa taget på allt som har gjort oss rika, på våra erfarenheter, våra kunskaper, på allt vi har förvärvat under livets gång och att ställa det till förfogande för världen. Sedan bjuder han in oss att följa honom.

Så kan nytt liv spira fram ur våra nakna grenar, liv fött ur förbindelsen med honom, som själv är världens liv.

Sigrig de Zwart